

Wtorek, 10 marca 2009 r.

6. jest zdania, że w ramach strategii w dziedzinie e-sprawiedliwości należy dołożyć starań niezbędnych do zaspokojenia potrzeb z zakresu tłumaczeń pisemnych i ustnych wynikających z przeprowadzania dowodów w kontekście transgranicznym w poszerzonej Unii Europejskiej;
7. odnotowuje z obawą stwierdzenie Komisji dotyczące faktu, że ograniczony do 90 dni okres, w którym należy wykonać wnioski o przeprowadzenie dowodów, określony w art. 10 ust. 1 rozporządzenia jest przekraczany w „wielu przypadkach” oraz, że „w niektórych przypadkach potrzeba nawet ponad pół roku”; wzywa Komisję, aby możliwie najszybciej przedłożyła konkretne propozycje działań mających na celu rozwiązanie tego problemu, przy jednoczesnym rozważeniu możliwości wskazania organu zajmującego się rozpatrywaniem skarg lub osoby kontaktowej w ramach europejskiej sieci sądowniczej;
8. krytykuje wynikające ze sprawozdania Komisji stwierdzenie, że w wyniku rozporządzenia (WE) nr 1206/2001 uzyskano kompleksową poprawę w zakresie przeprowadzania dowodów, co stwarza fałszywy obraz sytuacji; wzywa zatem Komisję do dołożenia wszelkich starań, między innymi w kontekście strategii w dziedzinie e-sprawiedliwości, aby doprowadzić do realizacji rzeczywistego potencjału rozporządzenia w zakresie poprawy funkcjonowania cywilnego wymiaru sprawiedliwości z punktu widzenia obywateli, przedsiębiorstw, prawników i sędziów;
9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Wdrożenie dyrektywy 2006/43/WE w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych

P6_TA(2009)0090

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2009 r. dotyczące wdrożenia dyrektywy 2006/43/WE w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych (2008/2247(INI))

(2010/C 87 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dyrektywę 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie 23. rocznego sprawozdania Komisji z kontroli stosowania prawa wspólnotowego w 2005 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 października 2008 r. w sprawie kontroli stosowania prawa wspólnotowego – 24. roczne sprawozdanie Komisji ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 września 2007 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa w 2005 r.: stosowanie zasad pomocniczości i proporcjonalności - 13. sprawozdanie roczne ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 września 2007 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa w Unii Europejskiej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0060.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0494.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, s. 67.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 187 E z 24.7.2008, s. 60.

Wtorek, 10 marca 2009 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinię Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A6-0014/2009),
- A. mając na uwadze, że Parlament wielokrotnie twierdził, iż prawodawstwo UE ma sens jedynie wtedy, kiedy przestrzegają go państwa członkowskie, a także mając na uwadze, że należy w związku z tym lepiej monitorować transpozycję i stosowanie prawodawstwa UE przez państwa członkowskie; mając na uwadze, że Parlament zaproponował, aby upływie terminu na dokonanie transpozycji właściwy sprawozdawca poinformował Parlament o postępach w tej sprawie,
- B. mając na uwadze, że Parlament i Rada przyjęły dyrektywę 2006/43/WE (zwaną dalej „dyrektywą”) w dniu 17 maja 2006 r., a termin zakończenia transpozycji w państwach członkowskich minął w dniu 29 czerwca 2008 r.; mając ponadto na uwadze, że należy sprawdzić, czy transpozycja przebiegła w sposób właściwy,
- C. mając na uwadze, że mimo iż tabela wyników opublikowana przez Komisję wykazuje, które państwa członkowskie wdrożyły które elementy, nie podaje ona informacji na temat sposobu, w jaki przebiegał proces wdrażania, ani też, czy przepisy krajowe spełniają minimalne wymagania określone w dyrektywie,
- D. mając na uwadze, że dyrektywa ma na celu w pierwszej kolejności zoptymalizowanie jakości badań rocznych sprawozdań finansowych w całej UE, a przez to zwiększenie zaufania do takiej formy sprawozdawczości i poprawę sytuacji na rynkach finansowych a w drugiej kolejności ustanowienie równych reguł gry w sektorze księgowości na rynku wewnętrznym,
- E. mając na uwadze, że wdrożenie dyrektywy przez państwa członkowskie należy sprawdzić w odniesieniu do tego podwójnego celu,
1. zauważa, że dyrektywa została przyjęta w reakcji na kryzys, jaki nastąpił po upadku Enronu; podkreśla, że obecny kryzys finansowy wypukla znaczenie wysokiej jakości praktyk w zakresie księgowości i kontroli; ubolewa nad faktem, że tylko 12 państw członkowskich w pełni transponowało dyrektywę; wzywa Komisję do zapewnienia jej natychmiastowej transpozycji i wdrożenia;
 2. zauważa z niepokojem, że transpozycja zasadniczych pojęć takich jak „jednostki interesu publicznego”⁽¹⁾ i „sieć”⁽²⁾ prowadzi do odmiennych interpretacji przez państwa członkowskie; podkreśla w związku z tym, że w odniesieniu do przedsiębiorstwa uznanego za jednostkę interesu publicznego oraz księgowego przeprowadzającego audyt tego przedsiębiorstwa dyrektywa wprowadza różne daleko idące obowiązki; zauważa ponadto, że dyrektywa wprowadza również różne dodatkowe obowiązki dla firm audytorskich objętych definicją „sieci”; zauważa potrzebę dalszych rozważań dotyczących wpływu definicji sieci oraz braku przejrzystości prawnej w odniesieniu do odpowiedzialności spółek za działania innych spółek należących do tej samej sieci; obawia się, że różnorodność definicji doprowadzi do braku pewności prawa i wysokich kosztów zgodności z przepisami oraz przez to ostatecznie wpłynie negatywnie na cel dyrektywy; apeluje zatem do Komisji, aby podjęła się wszechstronnego przeglądu stosowania definicji i dostrzegalnych skutków jej wprowadzenia oraz dążyła do przejrzystości w odniesieniu do długoterminowych priorytetów politycznych dla UE w tym obszarze i sposobu, w jaki najlepiej mogą zostać one osiągnięte poprzez konsultacje z państwami członkowskimi;
 3. zauważa, że wiele państw członkowskich nie wdrożyło jeszcze art. 41 dyrektywy, zgodnie z którym państwa członkowskie muszą wymagać od jednostek interesu publicznego tworzenia komitetu ds. audytu lub porównywalnego organu; jest zdania, że wymóg ten stanowi istotny środek gwarantujący niezależność ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego;
 4. podkreśla, że niedawne doświadczenia wskazują na konieczność częstych i wysokiej jakości kontaktów w ramach komitetów ds. audytu i między niezależnymi dyrektorami, radami nadzorczymi i kontrolerami oraz że niewykonawczy członkowie zarządu powinni starannie rozważyć możliwość odbywania posiedzeń bez udziału członków zarządu;

⁽¹⁾ Art. 2 ust. 13 dyrektywy.

⁽²⁾ Art. 2 ust. 7 dyrektywy.

Wtorek, 10 marca 2009 r.

5. zauważa, że niektóre państwa członkowskie wdrożyły wymóg zawarty w dyrektywie dotyczący rotacji biegłych rewidentów w okresie maksymalnie siedmiu lat, stosując bardzo krótki okres rotacji wynoszący zaledwie dwa lub trzy lata; wątpi, czy tak krótkie okresy rotacji zwiększają jakość i umacniają ciągłość ustawowych badań jednostek interesu publicznego i zauważa, że utrudniają one prawidłowe rozumienie badanej jednostki przez biegłych rewidentów i firmy audytorskie;
6. ubolewa, że nie wszystkie państwa członkowskie wprowadziły system nadzoru publicznego wymagany na mocy dyrektywy; zauważa dodatkowo, że istnieją znaczne różnice między państwami członkowskimi, w których wprowadzono różne formy nadzoru publicznego; uważa, że zgodnie z dyrektywą należy tak zorganizować nadzór publiczny, aby unikać konfliktów interesów; zastanawia się w tym kontekście, czy organy nadzoru powiązane bezpośrednio z rządami krajowymi spełniają ten wymóg;
7. za bardzo istotne uważa to, aby faktycznie doszło do wymaganej na mocy dyrektywy współpracy między organami nadzoru publicznego, ponieważ ścisła współpraca pomiędzy organami nadzoru publicznego sprzyja konwergencji państw członkowskich i może zapobiec powstawaniu dodatkowych obciążeń administracyjnych wynikających z różnych procedur i wymogów krajowych;
8. podkreśla, że znajdujące się w rejestrze filie podlegają ustawowym kontrolom; zaleca, aby prawo krajowe wymagało, aby macierzyste przedsiębiorstwo utrzymujące filie podlegało ustawowym kontrolom dokonywanym przez audytorów zatwierdzonych zgodnie z tą dyrektywą;
9. 14a. uważa, że istnieje bardzo istotny brak jasności w odniesieniu do wykonywania art. 47 dyrektywy dotyczącego dokumentacji roboczej z badania; wskazuje, że o ile państwa członkowskie mogą zezwolić zatwierdzonym przez siebie biegłym rewidentom i firmom audytorskim na przekazanie dokumentacji roboczej z badania i innych dokumentów właściwym władzom państwa trzeciego, należy uwzględnić kwestie prawne i dotyczące ochrony danych osobowych aby zagwarantować, że informacje otrzymywane przez unijnych audytorów od spółek będących ich klientami zachowują swój poufny charakter i nie przedostaną się do wiadomości publicznej w krajach trzecich, w których spółki te są notowane na giełdzie lub w których zarejestrowana jest ich spółka dominująca;
10. wzywa Komisję do przeprowadzenia wnikliwej oceny całego ustawodawstwa krajowego, za którego pomocą przenosi się niniejszą dyrektywę, stanowczego zajęcia się problemami, o których mowa w ust. 1-9, oraz do przedłożenia Parlamentowi sprawozdania na ten temat w ciągu dwóch lat; wątpi, czy wybrana metoda minimalnej harmonizacji jest rzeczywiście właściwym sposobem na osiągnięcie celów niniejszej dyrektywy oraz innych dyrektyw dotyczących rynku wewnętrznego, ponieważ wiele odstępstw, które dopuszcza dyrektywa, doprowadzi do dalszego rozdrobnienia rynku księgowości; apeluje do Komisji o posługiwanie się jasnymi koncepcjami w trakcie przeprowadzania harmonizacji;
11. zwraca uwagę, że zbędna zwłoka w zatwierdzeniu międzynarodowych standardów rewizji finansowej mogłaby mieć negatywny wpływ na uregulowania prawne w tym zakresie i prowadzić do dalszego rozdrobnienia, co jest sprzeczne z ogólnym celem dyrektywy; zwraca się zatem do Komisji o uniknięcie zbędnej zwłoki w kwestii przyjęcia międzynarodowych standardów rewizji finansowej oraz o rozpoczęcie publicznych konsultacji w sprawie ich przyjęcia;
12. jest zdania, że dokładna kontrola i weryfikacja właściwego i terminowego wdrażania prawodawstwa UE jest głównym środkiem na rzecz lepszego stosowania prawa UE i unikania praktyk „upiększania” (ang. gold-plating), które mogą mieć miejsce na podstawie np. art. 40 dyrektywy, który zawiera otwarty wykaz wymogów dotyczących sprawozdawczości zapewniającej przejrzystość;
13. popiera wskazówki, jakich Komisja udziela państwom członkowskim, oraz ścisłą współpracę z nimi w celu zagwarantowania właściwego i terminowego wdrożenia prawodawstwa, np. poprzez organizowanie warsztatów poświęconych transpozycji jako forum na rzecz osiągnięcia porozumienia w sprawie wdrażania konkretnych przepisów prawodawstwa wspólnotowego; popiera wykorzystywanie w procesie wdrażania prawodawstwa tabel korelacji jako sposobu na osiągnięcie maksymalnej konwergencji; uważa mimo tego, że w dalszym ciągu trzeba zrobić więcej, aby wskazać państwom członkowskim drogę w procesie wdrażania prawodawstwa oraz prowadzić je w kierunku jednoznacznego wdrożenia prawodawstwa Wspólnoty;

Wtorek, 10 marca 2009 r.

14. zdecydowanie podkreśla, że wszelkie środki quasi-legislacyjne w zakresie dyrektywy można przyjąć jedynie przy zastosowaniu procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą i towarzyszącej jej w razie potrzeby oceny wpływu;

Zalecenie dotyczące kontroli jakości

15. z zadowoleniem przyjmuje zalecenie Komisji nr 2008/362/WE z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie zewnętrznej kontroli jakości dokonywanej przez biegłych rewidentów i firmy audytorskie badające jednostki interesu publicznego⁽¹⁾; zgadza się z przyjętym poglądem, że ważne są niezależne przeglądy dotyczące zewnętrznej kontroli jakości zgodne z celem dyrektywy, jakim jest poprawa jakości badań oraz wiarygodności publikowanych informacji finansowych; popiera ponadto ugruntowany pogląd, że całkowita niezależność i bezstronność inspekcji oraz inspektorów ma wielkie znaczenie;

16. wzywa Komisję do wspierania, w bliskiej współpracy z państwami członkowskimi, krajowych struktur kontroli jakości gwarantujących przeprowadzanie niezależnych i bezstronnych kontroli jakości firm zajmujących się księgowością; podkreśla w związku z tym, że europejskie władze prawodawcze muszą ograniczać się do ustanawiania ogólnych przepisów ramowych określonych w dyrektywie i zaleceniu, a kwestię rozwinęcia tych przepisów należy pozostawić w gestii sektora;

Decyzja w sprawie rejestracji biegłych rewidentów z krajów trzecich

17. Decyzja Komisji 2008/627/WE z dnia 29 lipca 2008 r. dotycząca okresu przejściowego w odniesieniu do działalności w zakresie rewizji finansowej biegłych rewidentów i jednostek audytorskich z niektórych krajów trzecich⁽²⁾ wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi kontynuacji swoich działań związanych z rejestracją biegłych rewidentów z krajów trzecich;

Odpowiedzialność biegłego rewidenta

18. zauważa, że rozbieżności w systemach odpowiedzialności finansowej państw członkowskich mogą prowadzić do arbitralności regulacyjnej i podkopywać rynek wewnętrzny, ale jest świadomy odmiennych poziomów ryzyka związanych z wielkością firm audytorskich i przedsiębiorstw, z jakimi pracują; podkreśla, że roszczenia cywilno-prawne często pochodzą z krajów trzecich, w których takimi sporami sądowymi w dużym stopniu kierują porozumienia w zakresie honorariów za wygrane sprawy; z niechęcią widziałby taki styl prowadzenia sporów w Unii Europejskiej i zwraca się o bardziej stanowcze przeciwstawienie się szkodliwym skutkom tego typu praktyk motywowanych pogonią za zyskiem;

19. odnotowuje zalecenie Komisji nr 2008/473/WE z dnia 5 czerwca 2008 r. dotyczące ograniczenia odpowiedzialności cywilnej biegłych rewidentów i firm audytorskich⁽³⁾, w którym wzywa się państwa członkowskie do ograniczenia odpowiedzialności księgowych przy należnym uwzględnieniu prawodawstwa krajowego i okoliczności; ponadto odnotowuje cel zalecenia, którym jest zapewnienie równych warunków dla przedsiębiorstw i spółek w dziedzinie księgowości poprzez zwiększenie spójności między państwami członkowskimi w tym obszarze; podkreśla, że cel, jakim jest ograniczenie odpowiedzialności biegłych rewidentów i firm audytorskich, zaproponowany w zaleceniu Komisji nie może naruszać przepisów prawnych dotyczących odpowiedzialności cywilnej w niektórych państwach członkowskich, takich jak prawo do odszkodowania dla ofiar; podkreśla, że w kontekście obecnego kryzysu gospodarczego i finansowego w zaleceniu nie powinno się podnosić kwestii jakości badań ustawowych lub zaufania pokładanego w funkcji badań ustawowych; wzywa Komisję do poinformowania Parlamentu najpóźniej do 2010 r. o konsekwencjach tego zalecenia i działaniach podjętych w jego następstwie, przy czym istotną kwestią jest tu w szczególności, czy i w jakim zakresie — zgodnie z celem przedmiotowej dyrektywy — zalecenie prowadzi do zwiększenia spójności między państwami członkowskimi; podkreśla, że jeżeli dalsze środki okażą się niezbędne, Komisja musi przeprowadzić badanie oceniające ewentualny wpływ ograniczenia odpowiedzialności cywilnej biegłych rewidentów i firm audytorskich na jakość badań, bezpieczeństwo finansowe i koncentrację na rynku audytów;

⁽¹⁾ Dz.U. L 120, z 7.5.2008, s. 20.

⁽²⁾ Dz.U. L 202, z 31.7.2008, s. 70.

⁽³⁾ Dz.U. L 162, z 21.6.2008, s. 39.

Wtorek, 10 marca 2009 r.

Konsultacje w sprawie przepisów dotyczących własności

20. z zadowoleniem przyjmuje zainicjowane przez Komisję konsultacje na temat prawa własności spółek w dziedzinie księgowości i z zainteresowaniem oczekuje na wypowiedzi zainteresowanych stron;

*

* *

21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Równe traktowanie i równy dostęp kobiet i mężczyzn do sztuki widowiskowej

P6_TA(2009)0091

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie nierównego traktowania i dostępu kobiet i mężczyzn do sztuk widowiskowych (2008/2182(INI))

(2010/C 87 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dyrektywę 2002/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. zmieniającą dyrektywę 76/207/EWG Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dyrektywę Rady 97/80/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącą ciężaru dowodu w sprawach dyskryminacji ze względu na płeć ⁽²⁾,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie społecznego statusu artystów ⁽³⁾ oraz z dnia 3 września 2008 r. w sprawie równouprawnienia kobiet i mężczyzn - 2008 ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0003/2009),
- A. mając na uwadze, że nierówne możliwości zatrudnienia i szanse kobiet i mężczyzn są bardzo obecne i utrzymują się w dziedzinie sztuk widowiskowych;
- B. mając na uwadze, że należy poważnie zbadać mechanizmy powodujące to nierówne traktowanie mężczyzn i kobiet,
- C. mając na uwadze, że zasada równości kobiet i mężczyzn musi mieć zastosowanie do wszystkich podmiotów działających w sektorze sztuk widowiskowych, we wszystkich dyscyplinach, we wszystkich typach struktur (produkcja, upowszechnianie i edukacja) oraz we wszystkich sektorach działalności (artystycznym, technicznym i administracyjnym),

⁽¹⁾ Dz.U. L 269 z 5.10.2002, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. L 14 z 20.1.1998, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. C 125 E z 22.5.2008, s. 223.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P6_TA(2008)0399.